

ŠKOLNÍ ČASOPIS I. ZŠ NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ
číslo 5 - červen 2000

PUCLÍK MÁ NAROZENINY

MALÉ OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM ŽIVOTA NAŠEHO ČASOPISU

Ani se tomu nechce věřit, ale náš Puclík má své první narozeniny. Ano, 28. května 2000 tomu byl přesně rok, co se ve vašich třídách objevilo úvodní číslo tehdy ještě bezejmenného časopisu. Všichni jsme měli jen mlhavé představy o tom, co by takový školní časopis měl obsahovat, jaký by měl být. Jeho podoba i obsahová skladba se v průběhu celého roku postupně vyvíjela, utvářela a měnila. Vznikaly nové rubriky, některé z nich se udržely a objevují se skoro pravidelně, jiné postupně zanikaly. Ani dnes, po roce existence časopisu nelze říci, že už konečně má svoji definitivní podobu. Právě naopak. Náš Puclík se bude měnit neustále a hnedle od příštího školního roku by měl dostat úplně novou strukturu a podobu.

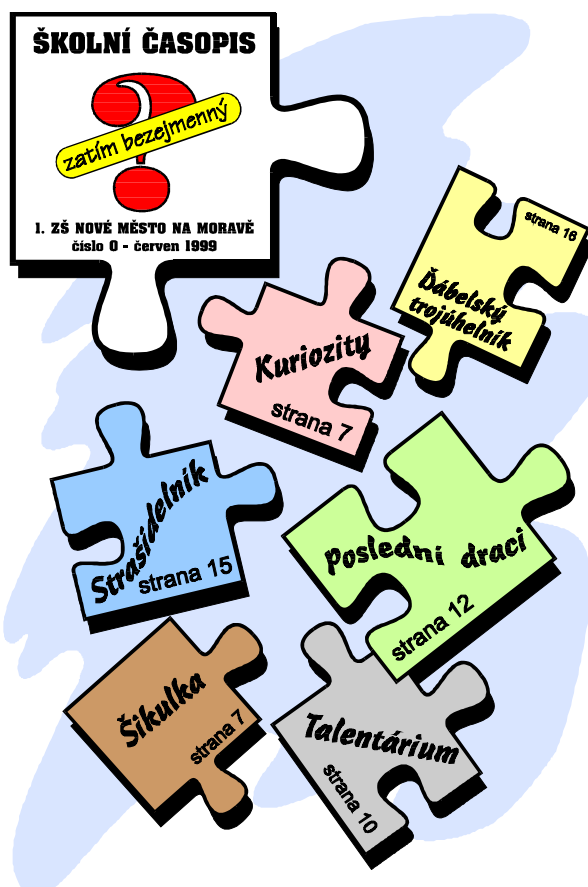
Je pravda, že se nám zatím nepodařilo do tvorby časopisu více zapojit jeho čtenáře a že tedy jeho hlavními tvůrci prozatím zůstávají členové redakční rady. Je to

škoda, protože náš školní časopis by mohl být mnohem více o nás, o životě naší školy. Je jasné, že členové redakční rady nemohou být všude, a proto se dá předpokládat, že spousta zajímavých zážitků, událostí nebo legrácek se do časopisu nedostane.

Na druhé straně je pravda, že každý příspěvek, který se objevil v redakční schránce, byl v nejbližším čísle skutečně otištěn buď v původní podobě, nebo po drobné úpravě. Stále ale velmi postrádáme vlastní tvorbu žáků – povídky, příběhy, básničky, ale také třeba obrázky nebo fotografie.

Doufejme, že až se společně sejdem u dortu, na kterém budou hořet dvě svíčky, bude už situace docela jiná a rovněž náš Puclík bude jiný – o rok starší, více o nás, více náš.

Je před námi jedno z nejhezčích období roku – letní prázdniny. Tak si společně popřejme, ať se nám co nejvíce vydaří, ať je krásné počasí, dobrá nálada, spousta odpočinku a žádné starosti. A pokud někdo z nás něco zajímavého zažije nebo uvidí, nemusel by si to nechat pro sebe, ale mohl by to po prázdninách našeptat do redakční schránky.

Vzpomenete si ještě na titulní stránku nultého čísla?

VÝLETOVÉ ZPRAVODAJSTVÍ

ZÁŽITKY ZE ŠKOLNÍCH VÝLETŮ NĚKTERÝCH TŘÍD

Výlet 9.B

Letos jsme jeli se třídou na výlet do Jeseníků. Odjezd byl brzy ráno ve středu 24. května. Jako loni jsme jeli s 9.C. Autobus se rozjel a razil si to přímo do Olomouce. Cesta byla v pohodě, nikomu nebylo špatně. V Olomouci jsme navštívili ZOO. Každého asi nejvíce udivili pávi sedící na vrcholcích smrků a dřevěná zvířátka, na kterých jsem viděl mnoho spolužáků. Po návštěvě ZOO jsme jeli na hrad Úsov. Na hradě je nádherná sbírka vycpaných zvířat a zbraní. Po této návštěvě jsme jeli přes Červenohorské sedlo do Karlovy Studánky a hned potom na ubytovnu, která byla na menším kopci než v loni. Na chatě jsme přespali jednu noc a ráno vyrazili na Praděd. Tůra na Praděd není nijak náročná. Z vrcholu je krásný pohled na panorama Jeseníků. Na cestě zpět domů jsme navštívili jeskyně Pomezí, ve kterých byly nádherné krápníky. Cesta domů byla také velmi dobrá - rozchod v městě Lanškrounu a pak přímo domů. Myslím si, že výlet se vydařil.

Vladimír Dobiáš, 9.B

Výlet 9.C

Ráno 24. 5. 2000 v 5.45 hodin jsme se začali scházet u Kulturního domu v Novém Městě na Moravě. Právě začínal náš poslední výlet ze základní školy. V šest hodin jsme již všichni seděli v autobuse a vyjžděli směrem na Jeseníky. Autobus se rozproudil povídáním, smíchem a všichni se těšili na to, co je čeká.

První rozchod jsme dostali v Zoo Olomouc, po které jsme se rozběhli, abychom se osvěžili a podívali na cizokrajná zvířata. Následoval zámek Úsov, kde je lovecko-lesnické muzeum. Takže zvířata, která jsme právě před chvílkou viděli v zoo, jsme teď mohli obdivovat vycpaná. Po prohlídce zámku vyrážíme na další cestu na Červenohorské sedlo. Zde nás uchvátí výhled na Jeseníky a rozklepe zima. Proto odjíždíme do Karlovy Studánky. Tady máme možnost napít se z léčebného pramene. A už nás nic nedrží, abychom nevyrazili k cíli naší cesty. V penzionu Pod Kloboukem nás uvítá pan Havlík, ubytujeme se a jdeme hrát volejbal, stolní tenis, kuželky a jiné hry. Po večeri je uspořádána diskotéka a všichni tančí, skáčou a zpívají. Po ní někteří vysíleně padají do postelí a usínají, jinde se pokračuje v soukromých večírcích.

Ráno nás čeká snídaně, balení a odjezd. Jedeme na Hvězdu, z ní na Ovčárnu a odtud pěšky šlapeme na Praděd. Po vrcholovém foto spěcháme dolů a autobusem míříme do jeskyní na Pomezí. Zde můžeme obdivovat krásnou krápníkovou výzdobu na celých 630 metrech. Pak nás čeká už jen poslední rozchod v Lanškrouně a Nové Město na Moravě.

Myslím, že výlet se velmi podařil a mohu jen litovat, že už žádný v této sestavě nebude.

Gabriela Fialová, 9.C

Výlet 7.C

K naší velké radosti se na letošní výlet vyjíždělo v 6.30, do šesti ráno jsme museli být na nádraží. Vstávat ve čtyři nebo v pět hodin všem činilo velké potíže. Nakonec se ale 7.C přece jen sešla a jelo se. Cesta vlakem byla docel pohodlná. Všem se líbilo, že vlak měl kupé. Cesta netrvala dlouho, za dvě hodiny jsme vystoupili na nádraží Praha – Holešovice. Odtud vedly naše kroky k metru. To byl jeden z dopravních prostředků, kterými jsme se po Praze pohybovali. Tím druhým totiž byly naše vlastní nohy.

Protože je Praha stověžatá, není těžké se tam ztratit. I my jsme chvíli hledali cestu k našemu prvnímu cíli – Muzeu voskových figurín. Byli jsme tam však příliš brzy, protože měli ještě zavřeno. Proto jsme strávili půlhodinku v obchodním domě Tesco. Muzeum voskových figurín se mi líbilo snad nejvíc z celého výletu. Připadala jsem si jako v cestování časem. Byly tam figuríny známých osobností z dějin – jako je Komenský, Žižka nebo Karel IV. V jednotlivých místnostech byly postavy z jednoho časového úseku. Snad nejhezčí zážitek z muzea byly hologramy – postavičky tanečníků promítané do miniaturních pokojíků s hudebním doprovodem. Hologram měl název Láska v sedmi staletích. Na muzeum má celá třída památku – fotografii s prezidentem Havlem, který vypadá „jako živý“.

Dalším cílem našeho výletu bylo Náprstkovo muzeum – muzeum slavného cestovatele. Mohli jsme si prohlédnout předměty z denního života starých indiánských kultur.

Z Náprstkova muzea jsme se vydali na Václavské náměstí, kde jsme dostali rozchod na dvě hodiny. Po návštěvě několika obchodů se mi potvrdilo známé rčení: „V Praze je blaze, ale draze.“

Poslední hodiny našeho pobytu v Praze jsme věnovali prohlídce Národního muzea, které jsem znala jenom z vyprávění. Překvapila mě jeho velikost stejně jako jeho rozsáhlé sbírky všeho druhu. Od paleontologie, mineralogie po zoologii. Přes krásu muzea jsem byla ráda, když jsme se vydali na vlakové nádraží. Bylo toho zkrátka na mě moc.

Na vlak jsme čekali celou dlouhou hodinu. Ve vlaku jsme byli na smrt unavení a těšili jsme se domů.

Hana Dostálová 7.C

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS...

Před dvěma lety se pokusila šestičlenná česká horolezecká expedice zdolat nejvyšší horu světa Mount Everest. Jedním z jejích členů, kteří 19. května 1998 stanuli na nejvyšším bodu světa, byl **Radek Jaroš**. Mnozí si ho jistě pamatují z besedy, kterou se žáky naší školy absolvoval v rámci Týdne dětem. Přesto zůstalo ještě mnoho otázek, na které odpověděl Gabriele Fialové a Kristýně Šafránkové z 9.C.

Jak jste se k horolezectví dostal?

V roce 1982, když mi bylo osmnáct, vzal mě táta na Velkou Fatru a tam jsem potkal lidi, se kterými jsem později začal lézt.

Vzpomenete si na svoji první horolezeckou výpravu?

V roce 1989 jsem byl na Ťan Šanu a na Pamíru a po té zkušenosti jsem si řekl, že na to kašlu. Chtěl jsem se k tomu vrátit, až budu starý, ale o pět let později jsem dostal nabídku na Everest a ta se neodmítá.

Jsou hory hezčí v zimě nebo v létě?

Já mám rád hory v každém ročním období.

Kde všude jste vylezl na hory?

V Jižní Americe, Evropě, Asii. V Africe jsem byl jen v Maroku.

Na co myslíte, když stojíte na nějakém vrcholu?

Na to, že jsem uskutečnil jeden svůj sen, na radost z toho, že na to mám. Člověk si uvědomí opravdové hodnoty ve svém životě.

Při svých cestách poznáváte hodně lidí a kultur. Kde se vám líbilo?

Musím říci, že se mi líbilo všude. Nejvíce asi u buddhistů, kteří jsou hodně tolerantní, usměvaví, pro každou legraci a žádný spěch.

Jak se v zahraničí domluvíte?

To je moje slabina. Umím dobře rusky, ale s lidmi se domluvíme i beze slov.

Co vám daly Himaláje?

Vysoké kopce jsem obdivoval od malička. Nikdy mě nenapadlo, že bych na nich někdy stál já. Hory jsou krásné všude. I tady naše skalky na Vysočině, ale to si člověk uvědomí právě až se odněkud vrátí domů.

Jak jste trénoval na Everest?

Před Everestem jsem skoro rok neležl. Jezdil jsem na kole, běhal, v zimě lyžoval na běžkách. Dělal jsem si fyzičku. Ve vysokých horách není až tak velká obtížnost lezení, je to záležitost fyzičky a vůle. Vůle je v horách velmi důležitá.

Jak dlouho balíte?

Mám zkušenosti, ale je pravda, že se balím čím dál hůř. Vůbec mě to nebaví. Dřív jsem se balil za pět minut dvanáct, teď spíše pět minut po dvanácté a je jedno, jestli odjíždím na Prachovské skály nebo do Himalájí.

Co děláte, když vám nějaká věc chybí?

Řídím se pravidlem „co nemám, to nepotřebuju“. Nebo improvizuji.

Jak to vypadá na nejvyšší hoře světa?

Přímo na vrcholku je kupa věcí, které tam nechávají jiné výpravy. Podle toho se dá vrcholek poznat.

Lezl byste na Everest znovu?

Určitě. Pokud člověk dělá horolezectví, tak Everest představuje vrchol.

Co na váš koníček říká rodina?

Táta mě k horolezectví nepřímo přivedl, ale máma a babička proti tomu dlouho protestovaly. Žena věděla, o co jde.

A co věci pro štěstí?

Na Everest jsem šel s plyšovými medvídky od svých dětí, jednoho z nich jsem dal holčičce v Tibetu.

Chystáte něco na rok 2000?

Chtěl jsem vystoupit na pět osmitisícovek v Pakistánu. Nanga Parbat, K2, Gasherbrum I. a II. a Broad Peak. Ale z finančních důvodů byl projekt zrušen a připravujeme s týmem Himaláje 8000 – na podzim chceme vystoupit na třetí nejvyšší horu světa Kančenžengu.

ATLETICKÉ ZÁVODY

SPORTOVNÍ KLÁNÍ ŠKOL

Ve středu 10. 5. 2000 pořádala naše škola atletický čtyřboj. To je závod, ve kterém každý závodník plní čtyři disciplíny: běh na 60 m, dlouhou trať, která je různá podle kategorií, skok do výšky nebo do dálky a hod míčkem nebo vrh koulí.

Účastníků na závodech nebylo moc, ale nějaký ten sportovní nadšenec se přece jen našel: družstvo starších a mladších žákyň z naší a z nové školy a družstva starších a mladších žáků také z 1. ZŠ a z 2.ZŠ Nové Město na Moravě.

Jak už to na závodech bývá, někteří si zlepšili své osobní rekordy, jiným se moc nedařilo. Naštěstí jsme nezažili žádný smrtelný úraz, i když některé nepovedené skoky do výšky k nim neměly daleko.

Ve výsledcích samozřejmě bodovala sportovka z 2.ZŠ, ale v kategorii starších žáků zaslouženě vyhrála naše škola.

O týden později, ve čtvrtek 18.5. 2000 se konaly další závody ve Žďáře nad Sázavou. To už nebyl čtyřboj, ale každý závodník mohl závodit jen ve dvou disciplínách a ve štafetě.

Terén u 4. ZŠ Žďár byl (slušně řečeno) „nic moc“. Na dráze pro rozběh na skok do dálky byla škvára, pár dlaždiček jako prkno na odraz, písek v doskočišti měl měkkost betonu, na dráze pro běh rostla tráva.....no prostě „atleták“ v Novém Městě je proti tomu ráj.

Výsledky závodů nám dosud nebyly sděleny a tak naše heslo „není důležité zvítězit, ale vyhrát“ stále žije!

Jana Michalová, 8.C

ROZLOUČENÍ SE ŠKOLOU

„Nezapomeň, že tento den je prvním dnem zbytku Tvého života.“

Zdejší školu většina z nás navštěvovala devět roků. Za tu dobu se z malých vystrašených prvňáčků stali téměř dospělí lidé. Říkám téměř, protože nás čeká ještě dlouhá cesta životem.

Všichni již víme, do jakých lavic středních škol a učilišť zasedneme po prázdninách. Máme svoje představy o tom, jak bude vypadat výuka na nových školách. Těšíme se na nové spolužáky i na učitele. Ale zároveň si uvědo-

mujeme, jak nám bude chybět přístup zdejších učitelů, na který jsme si už za ta léta zvykli. S některými spolužáky se budeme vídat dál, ale mnohé již nemusíme potkat. Naučili jsme se mnoho věcí, a proto všichni věříme, že je v dalším studiu uplatníme. A nejen ve studiu, ale i v životě. Jistě na tom mají velkou zásluhu vyučující této školy, a proto jim za celou třídu děkuji, že to s námi vydrželi, i když to mnohdy nebylo lehké.

Možná jste si všimli, že stále říkám slovo „život“. Ale právě o náš život jde. A my už nyní musíme zodpovědněji přebrat svou funkci a snažit se něco dokázat v novém životě.

Eva Obdržálková za 9.B

Když jsem šel do první třídy ZŠ, těšil jsem se na nové prostředí. Záhy jsem poznal, co mě zde čeká. Učení – mučení. Byl jsem zklamán asi jako většina dětí. Ale všechna ta mínus mi vynahradili skvělí učitelé na této škole. Chovali jsme se k nim ne vždy čestně a s čistým svědomím, ale myslím si, že se to postupně ročník po ročníku zlepšovalo a dnes z nás učitelé vychovali to nejlepší. Hlavně za toto Vám chci poděkovat.

Marek Osvald, 9.C

Každý člověk žijící v této zemi byl někdy ve škole. Je zajímavé, jak učitelé s velkou trpělivostí a odhodlaností každý den naplňovali naše hlavy vědomostmi. Ale škola není jen namáhavé učení, je to také třídní kolektiv, s kterým se tráví nezapomenutelné chvíle, školní výlety a exkurze a nejlepší předměty – přestávky. Když se žáci v deváté třídě loučí se základní školou, mnohdy netuší, co je čeká za jejími branami. Každý jde svou cestou na střední školu nebo učiliště a na nich vzpomíná, jak se měl na základní škole. Základní škola je základ života.

Daniel Petera, 9.C

Už můžeme říci, že máme za sebou první krok. A doufám, že nás ještě nějaké kroky čekají. Ale přece jen ten první krok byl nejdůležitější a také možná nejkrásnější. Někdo si může říct: „Ti se mají, už konečně vyšli a my tu ještě nějaký ten rok musíme sedět a poslouchat.“ Ale sedět a poslouchat budou skoro všude a možná ještě budou vzpomínat na základní školu v Novém Městě na Moravě. Když jsme šli do první třídy na takhle velkou školu, měli

jsme z ní strach. Ale časem jsme si zvykli a poznali, že to tu není zas tak hrozné. A když máte dobré učitele, je to tu celkem fajn. Samozřejmě bychom chtěli všem učitelům, kteří nás učili a neměli to s námi lehké, moc poděkovat.

Petr Mach, 9.C

Máme za sebou devět let školní docházky. Můžeme říct, že jsme vyhráli jeden závod našeho života. Rok co rok bylo naším cílem významnat se co nejlepším prospěchem, v kterém se stále dalo něco zlepšovat. Někdo došel až na vrchol svých sil, aby dosáhl svého vysněného výkonu. Když to náhodou někomu nevyšlo, nemusel ničeho litovat, nýbrž dostal ještě více sil k překonání těch největších překážek, které mu třeba jen o kousek utekly. Poté každý okusil, co je to opravdu vyhrát. Někomu pomohli i kamarádi, kteří se stali oporou. Teprve teď se můžeme řádně zamyslet, ba i zasmát našim činům, které nás provázely každým dnem.

Došli jsme až do úplného konce jednoho dlouhého závodu, v němž se opravdu ukázaly výkony, které někdo dokonce ani nečekal. Děkujeme za všechno, co pro nás učitelé udělali, a nemáme jim za zlé, když nás někdy po právu potrestali.

Michal Kozel, 9.C

Člověk zjistí, co má, až to ztratí. A tak i já na prahu loučení se základní školou přicházím na to, co pro mě škola vlastně znamenala. Škola pro mě byla především povinností, někdy zábavou, jindy nepřítelem. Znechuceně jsem se každé všední ráno ubíral do velké budovy na náměstí. A býval bych tenkrát dal cokoli za to, abych tam nemusel. Postupem času si však člověk začne uvědomovat hodnoty, které má. Také to, že po základní škole přijde škola jiná, ale o to náročnější. A tak bych chtěl všem těm, co přijdou po nás říct: „Važte si toho, co máte, a nenadávejte, bude hůř.“

David Havlík, 9.C

Když jsem přestupoval ze čtyřleté školy v Rovném, měl jsem strach z nových dětí, učitelů a vůbec ze všeho na této škole. První týden na škole byl nejhorší, postupně jsem si na všechno zvyknul. Myslel jsem si, že budu mít učení nad hlavu, ale nikdy jsem se neučil a to mi vydrželo až do sedmé třídy. Nesmím zapomenout na učitele, kteří mě učili. Chtěl bych jim za všechno poděkovat

Mladším žákům může připadat škola tak nudná, neprospěšná a učitelé otravní. Ale věřte mi! Je to přesně naopak. Až vy budete v devíctce a budou na vás čekat zkoušky, určitě půjdete za matikářem nebo češtinářem, aby vás to a to doučil. Nebyla jsem žádná výjimka. A až budete mít za sebou ty osudné chvíle a budete vědět, že jste se tam a tam dostali, bude se vám se školou těžko loučit. Vždyť škola byla to místo, které vás připravilo, a učitelé byli ti, co vám pomohli. A co teprve vaši spolužáci.

Na školách poznáte nové tváře, ale vaše spolužáky, kteří vás provázeli devět let, ty budete těžko opouštět. Ať už to byli vaši přátelé, nebo nepřátelé, jistě vás koncem roku bude přepadat myšlenka, kdo bude na školách, jak se skamarádíte a tak dále.

Já osobně budu vzpomínat na pěkné i ty méně pěkné chvíle strávené v této škole a ten čas, který mi zbývá do konce školního roku, se budu snažit co nejlépe využít.

Lenka Štěpánková 9.C

Milá školo,
tímto vzkazem bychom Ti chtěli poděkovat za všechno, co jsi nás naučila, za všechny krásné i horké chvíle, které jsme s Tebou prožili. Někteří na Tebe mají vzpomínky už od šesti let, jiní se postupně přidávají, ale všichni si pamatujeme poslední čtyři roky.

Před čtyřmi lety si nás svedla dohromady a vytvořila současný kolektiv 9.C. Ty čtyři roky jsou plné krásných vzpomínek, úspěchů, menších neúspěchů i malých hádek. Právě tyto vzpomínky bychom neměli zapomenout, protože jsou přípravou do velkého života. Vždyť za devět let se toho hodně prožije a z nabytých zkušeností můžeme čerpat celý život.

Chtěli bychom poděkovat všem učitelům, kteří nás po tu dlouhou dobu učili, radili nám a s větším či menším úspěchem se jim to podařilo. Děkujeme, že přežili všechny naše úlety, trampoty, školní výlety a přes naši snahu nám do té hlavy něco vtloukli. Jsme rádi, že zůstávají a budou se dále trápit s novými dětmi. A věřte, že jednou oceníme, co pro nás udělali.

Doufáme, že i my jsme se nějakým způsobem zapsali do historie této školy, a přejeme všem ostatním, aby prožívali takové chvíle jako my.

Gabriela Fialová 9.C

Milá školo,
i přesto, že Ti je již 125 let, dokázala jsi mě vždy překvapit a uspokojit ve všech směrech. Vždy, když mi něco scházelo, Ty jsi mi dokázala dát to, co potřebuji: nové přátele, znalosti, úkryt před samotou, dokonce i lásku. Vždy jsi tu byla Ty, která mi dopomohla k osvětlení mých dětských výmyslů, obohatila mne svými znalostmi, předala své zkušenosti a donutila mne přemýšlet nad svým životem. Dumám nad tím, jakým způsobem bych Ti mohla lépe vyjádřit své city, ale Ty určitě víš, co cítím. Koneckonců známe se již sedm let.

Sedím zde a zamýšlím se nad tímto dopisem. Vždyť je to hloupost, říkám si, i když mám slzy na krajíčku. Já nesnáším loučení, chci říct, je to pro mě těžké loučit se s někým, koho znám už tak dlouho. Budeš mi chybět a chci, abys věděla, že jsem a stále budu pyšná na to,

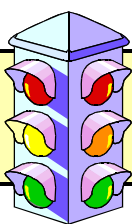
že svá dětská léta jsem mohla strávit po Tvém boku.

Kateřina Štěpánková, 9.C

Nyní, když do konce školního roku zbývá několik dní, si člověk teprve uvědomí ty nádherné chvíle prožité se třídou na výletě, ve třídě, při fotbalových kláních, vzadu v uličce ve třídě a nebo jen na doslova „prokecané“ přestávky plné humoru, vtipů, tragédií a příběhů provázejících život. Nebo na neudělané domácí úkoly, zaslouženou velkou jedničku z písemné práce nebo na obrovitou pětku směřující se

z vaší žákovské knížky po neočekávaném zkoušení. Člověk si to uvědomí až teď, kdy je všemu konec a kdy se chystá balit nebo těšit se do nové školy. Za chvíli je to tu! Poslední zvonění a domů. Už je to pryč. Škoda! Na tuto školu budu vzpomínat jenom v dobrém. A proto je nutné říci a hlavně poděkovat kantorům za to, že to tu s námi vydrželi, tolerovali naše malé i velké a kvalitně nás připravili na přijímací zkoušky na střední školy. Děkujeme!!!

David Veselý, 9.C

SEM-TAM-FÓR

V TIPY – FÓRY – BREPTY – PŘEBREPTY

- ┃ „Hele, Olino, kde bereš peníze na ty pornočasopisy?“
„Ále, já si je nekupuju, můj otec je učitel, on je zabavuje.“
Vtip poslal Radek Fila, 8.E
- ┃ Víte, jaký je rozdíl mezi chytrou ženskou a yettim???
Yettiho už viděli.
Vtip poslal Radek Fila, 8.E
- ┃ Proč nemůže být ženská kominíkem???
Protože nenosí štěstí.
Vtip poslal Radek Fila, 8.E
- ┃ Včera jsme se s manželkou pohádali, ale stejně jsem měl poslední slovo já. „A cos jí řekl?“ „Tak si to teda kup!“
- ┃ Letí pán na služební cestu, nastoupí do letadla a sedne si. Letadlo nastartuje motor, ale po minutě je vypne a asi hodinku se nic neděje... Když letadlo konečně vzlétne, zeptá se procházející letušky, co způsobilo to zdržení. Letuška odpoví: „Ále, pilotovi se nějak nezdál zvuk pravého motoru, tak nám trvalo hodinu, než jsme sehnali nového pilota.“

- ┃ Jeden policajt říká druhému: „Hele, tady leží pendrek, není tvůj?“ „Druhý na to: „Ne, já jsem svůj ztratil.“
- ┃ Na policii: „Jdu ohlásit zmizení své manželky.“ „A kdy jste ji viděl naposledy?“ „Před pěti lety, když jsem ji zahrabával do hnoje.“ „A to jdete ohlásit až teď?!“ „No a kdy? Dneska jsem ji chtěl vykopat a ona tam nebyla!“
- ┃ Přijde Číňan do obchodu a povídá: „Cing ming mžang cung ping Coca-Cola?“ Prodavač se na něj udiveně podívá a povídá: „Dva litry čeho?“
- ┃ Přijdou dva turisté ke strži, koukají dolů a ten jeden povídá: „Hele, zkusíme tam hodit nějaký kámen a budeme počítat, než dopadne, abysme zjistili, jak je hluboká!“ Tak jdou hledat kámen, ale najdou jen starou traverzu. A tak jí hodí ze skály. Najednou kolem nich proběhne neuvěřitelnou rychlostí koza a skočí ze skály. Potom přijde pasáček a povídá: „Neviděli jste tedy moji kozu?“ A turisté na to: „Jo, nějaká před chvílí skočila ze skály.“ Na to pasá-

ček: „Hmmm, tak to nebyla moje, já jí měl přivázanou k traverze!!!“

- J Příjde šeredně pomlácenej chlap k doktorovi a doktor povídá: „Co se vám stalo, člověče?“ „Ále, spadnul jsem z koně, pane doktore.“ „No to mně nepovídejte, když spadne někdo z koně, tak se takhle šíleně potlouct nemůže.“ „To ne, ale jak jsem tam tak ležel, přijelo auto a přejelo mě.“ „Teda, vy ale máte smůlu.“ „A to ještě není všechno! Pak mě ještě přejela tramvaj, mašinka a letadlo, ... a teprve potom ti debilové ten kolotoč vypnuli!“
- J Potkají se dva. „Hele, Franto, co ty vlastně děláš?“ „Ále, mám dost zodpovědnou práci, pod sebou 500 lidí a dost se nadřu...“ „Hmmm, to děláš ředitele ve fabrice?“ „Ne, sekám trávu na hřbitově!“
- J Je krásné ráno. Chlapec se probouzí a vidí ve svém pokoji modrého králíka. „Kdo jsi?“ ptá se chlapec. „Já jsem Azurit.“ „A co tu děláš?“ „Kradu ti rifle.“ „A budeš tady, až se vrátím?“ „No ty si asi vadnej, ne?“

- J Plavčík na plovárně: „Pane, nečurejte nám tady do toho bazénu!“ Návštěvník na to: „Prosím vás, vždyť vám tady do to čůrá každéj druhej!“ Plavčík: „Ale každéj druhej to nedělá z třímetrovýho prkna.“
- J Jde maminka s dítětem po ulici, potká je neznámý pán a zakřičí: „Ježíšimarjá, to je ale šeredný dítě, teď budu mít celej den zkaženej.“ Maminka se rozpláče. Potká jí jiný pán a ptá se: „Proč pláčete?“ „Víte, lidi jsou dnes tak zlí.“ „To nic, dám vám kapsník a opičce dáme buráčky.“
- J Policajti mají výplatu, nadporučík je volá podle jména: „Novák.“ „Tu.“ „Máte tu 4.800 korun, pojdte si pro to. Mrkvička.“ „Tu.“ „5.200. Tady to máte. Souhrn. Souhrn! Tak je tu Souhrn?! To je blbec, má tu 18.340 korun a nechce si to vzít..!“
- J Pepíček si čte a strašně se u toho chechtá. Maminka se ho ptá: „Copak to čteš tak veselého?“ A Pepíček odpoví: „Tatínkovo vysvědčení ze třetí třídy!“

DEN DĚTÍ

Na minigolf s 9.B

Když jsme ve třídě společně přemýšleli o tom, co bychom mohli dělat na MDD, dohodli jsme se nakonec, že bychom mohli navštívit minigolf u hotelu SKI.

1. června jsme se tedy nejprve sešli ve třídě, chvíli jsme si povídali a potom jsme vyrazili na zmrzlinu, na kterou nás pozvala naše paní učitelka třídní. Zmrzlinu jsme si pořádně vychutnali v parku a potom jsme vyrazili k hotelu SKI. Když jsme dorazili, potkali jsme i jiné třídy. Než se vrátily holky z recepce s holemi a míčky, stihli jsme se někteří vyřádit i na kolotoči. Potom jsme se rozdělili po třech a někteří i po čtyřech, vzali jsme hůl a míček a rozprchli jsme se po hřišti. Něco bylo jednodušší, něco zase těžší, ale s tím se musí počítat. Nejlepší však bylo, když Jakub Šimon ztratil míček a hledal ho spolu s kluky ze své skupiny v lese.

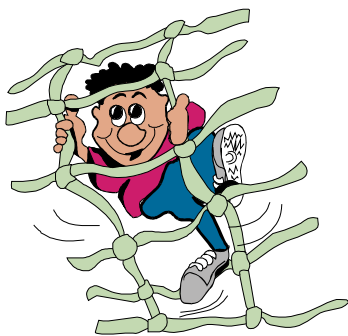

Po hodině minigolfu jsme se přesunuli do hotelu SKI, kde si někteří koupili pití nebo něco jiného. Chvilí jsme si odpočinuli a potom jsme se vraceli zpět ke škole.

Myslím, že tento Den dětí byl hezký, a doufám, že se mi naskytne v budoucnu další možnost jít si minigolf zahrát.

Petra Kučerová, 9.B

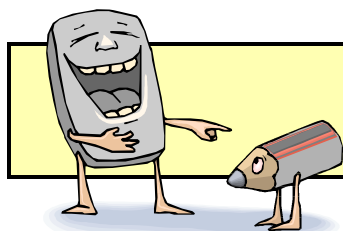
Volejbalový turnaj

Ve čtvrtek 1. června na Den dětí se odehrály různé společenské hry. I já jsem se zúčastnil jedné z nich, a to volejbalového turnaje. Této soutěže se z naší školy zúčastnil: Jan Mrkos, Petr Kadlec, Petr Mach, Milan Sekereš, dále Kristýna Šafránková, Gábina Fialová, Eva Pařilová a Lenka Mahlová. V tomto složení jsme odehráli spoustu zápasů. Hráli jsme proti družstvu Bobrové, 2. ZŠ, která měla dvě družstva, a s nejlepšími z gymnázia. První utkání jsme hráli proti 2. základní škole. Bylo vyrovnané, ale zvítězili jsme my. Druhé utkání jsme jen tak tak vyhráli. Při třetím zápase jsme podlehlí vynikajícímu gymnáziu. Ve družstvech jsme skončili na druhém místě. Poté jsme hráli smí-

šeně. Já, Milan a Kristýna jsme se spojili s gymnáziem a vše jsme vyhrávali. Bylo to pěkné zpestření Dne dětí a rád bych si to někdy zopakoval.

Tomáš Lustig, 9.B

ANTITALENTÁRIUM

ANEBO CO LZE TAKÉ NAJÍT V ARCHIVU ČTVRTLETNÍCH PÍSEMNÝCH PRACÍ

Čtvrtletní písemné slohové práce znají od šestého ročníku všichni žáci. Píší se každý rok, mají většinou přesně stanovené téma a také předepsanou formu. Bývají zpravidla opatřeny osnovou, která naznačuje kostru celé práce. Následující příběh, který otiskujeme přesně tak, jak byl napsán – tedy včetně osnovy, odstavců a **také pravopisných chyb**, vznikl 10. listopadu 1984 při hodině slohu v jedné třídě naší základní školy. Jejím autorem byl žák, který je dnes dospělým mužem a možná si už ani nevzpomíná, že někdy něco takového napsal. Z pochopitelných důvodů ho nebudeme jmenovat, ale můžeme mu vymyslet nějaký umělecký pseudonym – třeba Kokrmír Semtamťuk.

Zajíc

(vypravování)

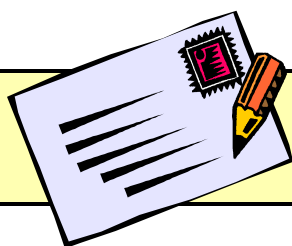
Osnova: 1. Úvod
2. Zauzlení
3. Závěr

Jednoho dne jsem nemněl co dělat. Maminka mi řekla, abych šel dát zajícům. Tak jsem šel. Jak jsem otevřel dvířka, vypad mi zajíc. V tom mně vypadly ještě dva. Tak jsem je chytl a dal jsem je do zajíčárny. Toho zajíce co my vy-

padl jako první, tak jsem ho chytit nemohl. A v tom se otevřely dveře. A v dveřích se objevila babička. „Babička řekla: co tady děláš.“ Já odpovím chytám zajíce.

Babička si nazula dřeváky, a šla mi ho pomoci chytnout. Tak dlouho jsme ho chytaly, dokud jsme ho nechytli. Nakonec jsme ho chytly. Babička mi ho podala, a dal jsem ho do zajíčárny. Pak jsem zjistil, že mi slepice snědli trávu. Tak jsem si dal do koše trochu trávy. V tom mně vběhli na dvůr slepice. Tak jsem slepice vyhnal.

Tak jsem dal zajícům a šel jsem domů. Když jsem šel po schodech, povídám si v duchu: Už toho mám plný zuby. Od té doby zajícům nedávám. Protože se bojím že mi ještě vypadne.

DOPIS UČITELŮM

Vážení učitelé!

Dovolte mi, abych Vás dříve, než odejdu z této školy, upozornila na problém, který se týká většiny z Vás.

Jedná se o to, že některý žák, nebo skupina žáků, většinou stále ti stejní, učitele rozčílí. Ten místo aby potrestal pouze je, potrestá celou třídu. Většinou písemnou prací. Tento trest se zcela mine cíle, protože výtržníkům se nestane nic jiného, než ostatním. Ti, co nic neudělali, si příště řeknou: „Proč já bych měl být hodný, když jsem stejně potrestaný za něco, co jsem nezavinil!“ Pokud se to ostatním nelíbí, dozví se vždy stejnou odpověď: „Jste kolektiv, můžete za to všichni, vyřídte si to s nimi sami.“

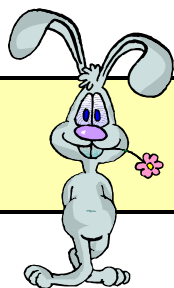
První věta, kterou učitelé používají, „Jste přece kolektiv“ mi zní jako věta z filmu z doby budování komunismu. Kolektiv dojiček, kolektiv horníků, kolektiv pionýrů, atd. V dnešní době se však každý musí prosadit sám jako osobnost a o to bych se chtěla snažit také já. Jenže k výjimečnosti mi kolektiv nepomůže. Ve slovníku je slovo kolektiv vysvětleno jako skupina lidí, kteří mají stejné zájmy, nebo jim jde o společný cíl. Proto se jako kolektiv s některými z žáků necítím, protože jim jde úplně o něco jiného než mně.

Další část věty, „Můžete za to všichni“, mě dokáže rozčílit. Vždyť takhle vlastně učitelé uplatňují princip kolektivní viny. Když jedinec udělá něco špatného, jsou potrestáni všichni. Podle toho by také museli být pochváleni ostatní, když se někomu něco podaří, např. vyhrát závod. A to mi připadá přinejmenším nesmyslné. V případě Židů za 2. světové války, Němců odsunutých ze Sudet nebo posuzování kriminality Romů se dozvím, že princip kolektivní viny je nepřístupný. Takže mi z toho vychází, že jediné místo, kde se dá kolektivní vina beztrestně uplatňovat, je škola.

Poslední část věty, „Vyřídte si to s nimi sami“, ve mně vyvolává pohrdání. Vždyť většině z Vás, učitelů je třicet a více roků, máte pedagogické vzdělání a přesto jste nad těmito žáky bezmocní. Představte si mě, patnáctiletou dívku, která jim půjde něco vysvětlovat. Ani ta nejslušnější nadávka, které bych se od nich dočkala, se zde nedá použít.

Na závěr bych snad mohla vyjmenovat ty, kteří se k takovému jednání nikdy nesnížili. Ale proč bych to měla dělat, vždyť i Vy jste „kolektiv“, můžete za to všichni, a pokud se vám to nelíbí, vyřídíte si to mezi sebou.

Eva Obdržálková, 9.B

ZAJÍMAVÝ ŽIVOČICHOPIS

ZE SVĚTA ZVÍŘAT

Mravenečník velký

Mravenečníky spolu s lenochody a pásovcí zařazujeme mezi chudozubé živočichy. I když jsou si na první pohled málo podobní, přece mají společné znaky.

Žijí jen v tropické Americe. Jako kdyby ani nepatřili do současnosti, mají například málo vyvinutý mozek. Mravenečníci i pásovcí mají na předních nohách mohutné zakřivené drápy přizpůsobené hrabání. Lenochodi zas mají drápy jako háky, kterými se zavěšují na větve. Zuby mají redukované, nebo jim zcela chybí.

Mravenečník velký nemá žvýkácí svaly ani zuby. Dlouhý trubkovitý pysk má zakončený asi 1 cm velkým otvorem, kterým vystrkuje úzký, až 61 cm dlouhý jazyk až 150 krát za minutu, aby vylízal termity a mravence. Jediným líznutím sebere až 500 mravenců. Za noc jich tak může zkonzumovat až 30 tisíc. Přes den spí zkroucený do klubka a přikrytý huňatým ocasem. Žije v savanách a v řídkých lesích Střední a Jižní Ameriky. Měří 1,2 metru, ocas je dlouhý 70 až 90 cm a hmotnost od 20 do 60 kg.

Menšími reprezentanty této čeledi jsou mravenečník mexický, mravenečník čtyřprstý a mravenečník dvouprstý. Na rozdíl od svého velkého příbuzného dávají přednost hustým lesům a životu na stromech.

Lenochod tříprstý

Lenochod je nejpomaleji se pohybující savec. Tento na pohled nevelmi přitažlivý živočich obývá tropické lesy Jižní Ameriky. Dorůstá do délky 50 cm a hmotnost má 4 až 5 kg.

Žije na stromech, kde požírá nízkokalorické listí. Svou energii proto využívá mimořádně ekonomicky. Pohyby má pomalé, jeho průměrná rychlost je 1,5 až 2,5 m/min. Na zem sestupuje jen kvůli vylučování, a to asi jednou za týden. Trávení má tak pomalé, že potrava se mu až měsíc dostává ze žaludku do tenkého střeva. Na stromech i spí a to tak, že visí zády dolů zachycený na větví dlouhými hákovitými drápy. Zavěšený hlavou dolů se dokonce i páří a rodí mláďata. Někdy i po smrti zůstane jeho tělo zavěšeno na mohutných drápech.

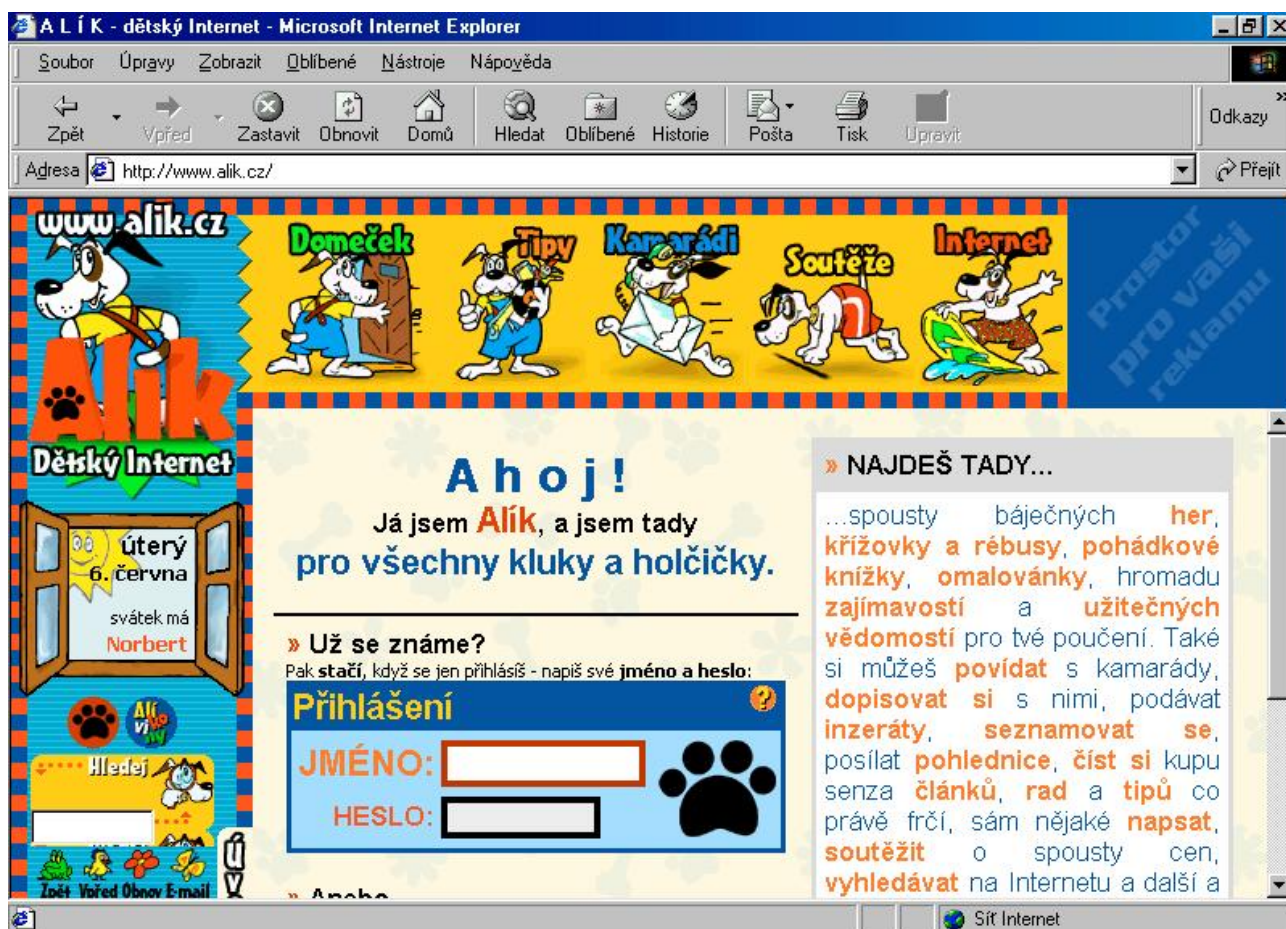
Většině zvířat roste srst tak, aby po ní co nejlépe stékala dešťová voda. Lenochod visící stále hlavou dolů ji má proto orientovanou opačně. Roste mu od středu břicha směrem k hřbetu. Hlavně v období dešťů mu v dlouhé srsti rostou zelené řasy a od nich dostává nazelenalou barvu. V korunách stromů je proto při svém pomalém pohybu jen těžko viditelný.

Z jihoamerických lesů kromě lenochoda tříprstého známe ještě lenochoda dvouprstého. Je téměř dvakrát větší než lenochod tříprstý a je i trochu pohyblivější. Díky pomalému metabolismu se oba druhy lenochodů vyznačují poměrně nízkou tělesnou teplotou, která se pohybuje mezi 32 až 35 °C.

Děti mají na Internetu svůj portál

Symbolicky na Den dětí - 1. června 2000 – zahájil provoz nový internetový portál určený dětem. Na jediném místě zde děti mají možnost využívat všech služeb, jež současný Internet nabízí – zábavu, poznání i komunikaci. Celková koncepce vychází z potřeb a přání dětských uživatelů a veškeré služby jsou poskytovány srozumitelnou a zábavnou formou. Pejsek Alík, který je ústřední postavíčkou celého portálu, provede děti krůček po krůčku každou z nabízených služeb. Společně se podívají do Alíkova domečku, kde jsou přichystány nejen hry, pohádky a hádanky, ale děti zde mohou získávat i nové znalosti. Alík má také připravenou celou řadu tipů např. na nové hračky, knížky či

CD-ROMy a ještě dokáže dětem poradit, kam se mohou s rodiči vydat na výlet nebo kde navštívit nějakou zajímavou kulturní akci. Součástí nabízených služeb je možnost komunikace s kamarády prostřednictvím diskuse v reálném čase či zanechávání vzkazů na nástěnce, stejně jako využívat poštu nebo vyhledat cokoli na Internetu pomocí Alíkova vyhledávače. Každý má navíc šanci vyhrát v soutěžích některou z mnoha báječných cen.

To vše a samozřejmě mnohé další aktivity najdou děti na internetové adrese **www.alik.cz**. Pejsek Alík společně s autory tohoto portálu přeje všem dobrou zábavu a těší se na Vaši návštěvu.

AutoCont CZ opět pořádá dětské počítačové tábory

Již třetí ročník letních dětských počítačových aktivit pořádá pražské školící středisko AutoContu CZ. Cílem těchto táborů, jež budou probíhat v týdenních cyklech během celého července a srpna, bude zpřístupnit nejmodernější výpočetní techniku dětem od 8 do 16 let. Zvláštní důraz bude přitom kladen na komunikaci s dětmi a na posílení jejich vyjadřovacích schopností.

Děti se seznámí se základy MS Windows, Internetem a elektronickou poštou. Dále se naučí využívat vztahů a spolupráce jednotlivých programů, budou vytvářet své vlastní kresby pomocí grafických programů a tvořit jednoduché www stránky. Závěrem jim bude odměnou velký turnaj v některé ze síťových počítačových her. Pro děti, které již práci na počítači v základech ovládají, bude připravena novinka – odborné počítačové tábory se zaměřením na Internet. Ty nejprve nastíní filosofii tvorby internetových stránek a poté je seznámí se základy vytváření stránek pomocí HTML a tvorbou jednoduchých efektů pomocí Java Scriptů.

Dětské počítačové tábory jsou nevýdělečnou akcí, cena za jedno dítě činí 2.500,- Kč (resp. 2.700,- Kč) + 5% DPH za týdenní výuku. Cena zahrnuje program od 8 do 18 hodin a tři jídla denně. V dopoledních hodinách děti absolvují povídání o počítačích stylem škola hrou. Poté pokračují v samostatné práci na počítačích. V odpoledních hodinách následuje dle počasí výlet do přírody či volný program v učebně.

Samotná výuka probíhá v klimatizovaných prostorách akademické půdy ČVUT a je zajištěna profesionálními lektory školícího střediska AutoContu CZ. Děti budou pracovat na moderních multimediálních počítačích s procesory Intel Pentium II a 17“ monitory. K dispozici budou mít též scanner s barevnou tiskárnou, barevný projektor a neomezený přístup k Internetu.

Pro další informace kontaktujte školící středisko AutoContu CZ, ČVUT – fakulta elektrotechnická, tel.: 24352867 nebo email: skoleni@praha.autocont.cz

PUCLÍKOVA SCHRÁNKA

PIŠTE NÁM PROSTŘEDNICTVÍM E-MAILU

Jistě už dobře víte, že od začátku svého působení má náš časopis **redakční schránku**, která je umístěna u kabinetu výpočetní techniky a do které můžete házet své příspěvky v „papírové“ podobě. Nyní se těm z vás, kteří využili připojení školy k Internetu a zřídili si elektronickou poštovní schránku, naskytá možnost komunikace s časopisem prostřednictvím e-mailu. Pište na adresu:

puclik@nmnm.cz

NEBESKÉ PŘEDPOVĚDI

Astronomové se v prvních letech jedenadvacátého století určitě nudit nebudou. Ani amatérští. Na nebi se bude odehrávat řada zajímavých událostí, které může lidstvo pozorovat prostým okem.

Když před tisícem let vstupovali naši předkové do nového milénia, určitě byli zvědaví, co je čeká. A přitom určitě nepřemýšleli o nebeských úkazech. Vše, co se odehrávalo na nebesích, pro ně totiž zůstávalo záhadou. Dnes můžeme předpovídat lépe. Lidstvo ví, že se může těšit na rok 2061, kdy se na severním nebi rozzáří Halleyova kometa při svém dalším průletu kolem Slunce. Pohled na nejznámější vlasatici má být s jejím posledním průletem naprosto nesrovnatelný. Silná záře, velká jasná hlava (jádro), chvost přes půl oblohy.

Ovšem i pro nedočkavce se nabízí spousta nebeských úkazů, k nimž dojde už v příštích několika letech. Zde je přehled těch nejzajímavějších, jež bude možné i ze Země snadno pozorovat.

2001

Severní polovina Spojených států amerických a celá Kanada budou moci obdivovat polární záři nad severním pólem. V tomto roce prý má být mimořádně silná.

2003

Dne 27. srpna se Mars přiblíží k Zemi nejvíce za poslední dva tisíce let. Po šest týdnů bude rudá planeta zastiňovat na noční obloze cokoli kromě Měsíce.

2004

V červnu přejde Venuše poprvé od roku 1882 přes „tvář“ Slunce. Se slunečním filtrem bude

možné tento tranzit (jak se jev odborně nazývá) sledovat i bez teleskopů.

2004

K Saturnu přiletí první vesmírná sonda, která ho bude následující čtyři roky zkoumat. Sonda Cassini má na Zemi odesílat obrázky, které určitě uvidí většina pozemšťanů.

2009

Čína a oblast Tichého oceánu budou moci pozorovat největší a nejdelší zatmění Slunce v jedenadvacátém století. Očekává se velmi nezvyklých šest a půl minuty tmy.

2012

Venuše opět přejde přes sluneční kotouč, naposledy v jedenadvacátém století. Tentokrát bude tranzit dobře pozorovatelný především ze severních oblastí amerického kontinentu.

2017

Po třiceti osmi letech zažijí zatmění Slunce také Spojené státy americké. Tma bude postupovat od jednoho pobřeží ke druhému.

„Žádná smrt nemůže být zlá, jestliže jí předchází život dobrý.“

(Václav Matěj Kramerius)

V hlubokém pohnutí oznamujeme všem přátelům, známým a jiným přátelům školy,
že navždy odchází

9.C

Opustila tento ústav ve věku dožitých 4 let. Odešla plánovaně po celoživotní snaze o vítězství.
V srdci některých zanechala smutek a žal, v srdci jiných úlevu.

**Poslední rozloučení se koná v úzkém kruhu třídním v pátek 30. června 2000
v obřadním místě 9.C (přespolní třída).**

Pozůstalí:

Mgr. Jitka Matoušková

třídní učitelka a učitelka výtvarné výchovy

Mgr. Jan Kučerová

učitelka českého jazyka

Mgr. Monika Pinterová a Mgr. Jaroslava Kozárová

učitelky cizích jazyků

Mgr. Eva Ficová

učitelka matematiky

Mgr. Nad'a Staňková

učitelka dějepisu

Mgr. Pavel Hnízdl

učitel zeměpisu a tělesné výchovy

Mgr. Ludmila Zobačová

učitelka přírodopisu a tělesné výchovy

PhDr. Miloslav Liedermann

učitel výpočetní techniky

Mgr. Jaroslava Pokorná

učitelka fyziky

Mgr. Jana Plevová

učitelka chemie

Mgr. Jaroslava Hnízdllová

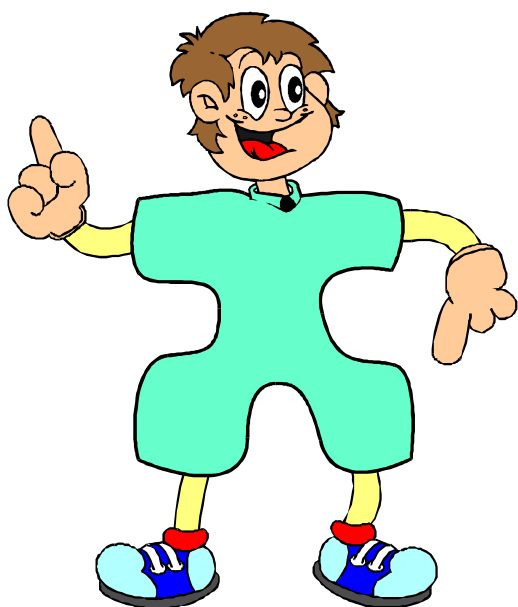
učitelka občanské výchovy

Mgr. Ivana Fousková

učitelka hudební výchovy

| Nevzpomínejte na nás ve zlém |

Školní časopis 1. ZŠ v Novém Městě na Moravě

PUCLÍK

zve při příležitosti
svých prvních narozenin
všechny žáky 6. - 9. tříd
na

* DISKOTÉKU *

spojenou se soutěží o titul

⇒ **MISS 1. ZŠ** ⇐

22. června 2000 - 16.00 hodin

Kulturní dům v Novém Městě na Moravě

Do soutěže mohou třídní kolektivy 6. - 9. ročníku nominovat jednu, dvě nebo tři dívky, které se utkají v různých disciplínách nejen o titul, ale také o zajímavé ceny.

Součástí zábavného odpoledne bude rovněž vyhlášení titulu

MISSák 1. ZŠ,

který bude udělen na základě hlasování účastníků diskotéky.

• vstupné 10,- Kč •

KOUZELNÁ FLÉTNA

ZNÁMÁ OPERA WOLFGANGA AMADEA MOZARTA

1. dějství

Princ Tamino je pronásledován hrozivým hadem. V poslední chvíli, kdy princ klesá v mdlobách, zjeví se tři dámy z družiny Královny noci a hada zabijí. Když se Tamino probere, spatří podivnou bytost oblečenou do šatů z ptačího perí – ptáčníka Papagena, který je také ve službách Královny noci. Tamino se ptá, kdo zabil nebezpečného hada, a Papageno se chlubí, že to byl on. V tom okamžiku se vrací tři dámy a přinášejí Papagenovi odměnu za jeho lež – zámek na ústa. Taminovi předávají obraz krásné dívky, jenž mu posílá Královna noci. Je to portrét její dcery Paminy, kterou unesl zlý Sarastro. Jestliže ji princ zachrání, stane se Pamina jeho ženou. Tamino slibuje, že jí dceru přivede zpět. Na cestě ho má doprovázet Papageno a před nebezpečím má Tamina chránit kouzelná flétna a Papageno zvonkohra. Průvodci jim budou tři géniové.

V Sarastrově paláci se otrok Monostatos snaží získat lásku Paminy. Ta jej však odmítá a marně se pokouší mu uprchnout. Její utrpení ukončí až příchod Papagena, jehož zjev Monostata k smrti vyděsí. Papageno vypráví Pamině o Taminovi a přemluví ji k útěku.

Tři géniové přivádějí Tamina před brány tří chrámů – rozumu, přírody a moudrosti. Do prvních dvou chrámů zabrání Taminovi vstoupit tajemný hlas. Když klepe na třetí bránu, objeví se kněz, který Taminovi vyjeví pravdu: Sarastro není zloduch, ale velekněz chrámu moudrosti. Do něho však smí vstoupit jen ten, koho vede přátelství. Tamino doufá, že mu kouzelná flétna pomůže najít Paminu a Papagena. Ty právě pronásleduje Monostatos se svými pomocníky, ale zvuk Papagenovy zvonkohry je zastaví. přichází Sarastro a Pamina se přiznává, že chtěla uprchnout. Sarastro jí však odpouští a vysvětlí jí, proč ji odvedl od matky. Monostatos přivádí Tamina. Pamina a Tamino jsou na Sarastrův příkaz odvedeni do zkušebního chrámu.

2. dějství

Sbor kněží se radí, je-li Tamino hoden poznání v jejich chrámu. Spolu se Sarastrem prosí bohy Isidu a Osirise, aby pomohli Taminovi při zkouškách ctnosti.

Zkoušky začínají. Tamino a Papageno se dovídají, že budou podrobeni zkoušce mlčenlivosti. Papageno váhá, ale když je mu za odměnu přislíbena dívka jemu podobná, i on se rozhodne podstoupit zkoušku. Objeví se tři dámy a snaží se marně přimět Tamina, aby s nimi promluvil. Paminu opět ohrožuje Monostatos, je však zaháněn Královnou noci, jež přichází za Paminou. Chce po ní, aby zavraždila Sarastra a vrátila jí mocný sluneční kruh. Pamina nechce uposlechnout matčin příkaz. Jejich rozhovor vyslechl Monostatos, který jí pod pohrůžkou prozrazení chce donutit k lásce. Když jej Pamina odmítá, vrhne se na ni s dýkou, ale Sarastro ho zadrží.

Tamino s Papagenem pokračují ve zkoušce. Za Papagenem přichází stará žena a tvrdí mu, že on je jejím milencem. Taminovi se zjevuje Pamina, ten ale odolá a zkoušku splní. Před zkouškou se smí Tamino rozloučit s Paminou. Ta jej zdržuje, ale Tamino přesto odchází. Papageno svou chvíli promeškal, je mu však odpuštěno, i když nikdy nebude patřit mezi zasvěcené. To mu příliš nevádí, jen je mu samotnému smutno a přál by si mít družku. Znovu se zjeví stará žena a chce po Papagenovi, aby jí přísahal věrnost. Když tak učiní, promění se k Papagenově velké radosti v mladou Papagenu, je však zaháněna pryč knězem.

Tři géniové utěšují Paminu, která si chce vzít život, protože si myslí, že ji Tamino jež nemiluje. Odvádí ji za Taminem, který se chystá na poslední zkoušku. Je jim dovoleno podstoupit ji společně a po jejím skončení jsou oba slavnostně uvítáni v chrámu. Papageno si zoufá nad ztrátou Papageny a loučí se se životem. Zastaví jej tři géniové, kteří mu radí, aby vyzkoušel svou čarovnou zvonkohru. A skutečně kouzelné tóny přivádí zpět Papagenu a jejich štěstí už nestojí nic v cestě.

Královna noci ještě nezanechala svých úkladů. V doprovodu Monostata a svých družek se pokouší vniknout do chrámu moudrosti, aby jej zničila. Je však svržena do věčné noci a Sarastro s Taminem a Paminou vítají paprsky slunce a vzdávají hold bohům.

Michaela Niesnerová, 7.C

VÝSLEDKY SOUTĚŽE Z MINULÉHO ČÍSLA

Nejúspěšnější řešitelkou se stala **Petra Palcová z 8.C**, která odpověděla správně na všech osm otázek. Patří jí naše gratulace i věcná cena, kterou si může vyzvednout u pana učitele Smékala v kabinetu výpočetní techniky.

Pochvalu si zaslouží také **Ludmila Polnická z 8.C**, **Martin Štíbal z 8.C**, **Jan Černý z 8.C** a **Jana Tulisová z 5.C**, kteří měli ve svém řešení drobné nedostatky. I těmto řešitelům gratulujeme.

Puclík

*děkuje čtenářům a přispěvatelům
za celoroční přízeň a přeje všem*

Krásné prázdniny!

PUCLÍK

Školní časopis 1. základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 5 – červen 2000

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Jana Vlčková, Jana Pacalová, Jana Michalová,
Nela Sattlerová, Michaela Niesnerová, Marie Buřvalová

puclik@nmnm.cz

Číslo 5 vyšlo 16. 6. 2000 v nákladu 25 výtisků